)o(

kar̃likkuks̃ inimesseks̃ teggema. Amen
n.s.j. Sesamma wiis olli temmal kei=
ge jures̃; mis̃ ta Jummala sannast lug=
ges̃, ja jutlusest kulis̃, ja mis̃ ta hea kau=
ni laulude seest luges̃ ehk laulis̃, et se ka
temma hingele kasuks̃ seaks̃. Sest
walgus̃tab temma hing ja sai ni targaks̃,
et temma koggone teisens̃ mehhens̃ sündis̃,
ja sai uus süddant, meelt ja mõtted. Tem=
ma Õnnis̃ teggia andis̃ temmale ni suurt
armo, et Jummala sanna temma meelest
ö̃ieste maggusaks̃ läks̃, et ta ei tiddinend
ä̃ sedda luggemast, kuulmast ja tähhele
pannemast. Kui ta õ̃ppetaja üks̃ kord
temma jure wälgale tulli, ja selle lam=
brisega tõ̃sisest risti-usust ja ellust kõn=
nelen̄, süs̃ ütles̃ se lambrine: mis̃ m o
lammastel se rohhi, mis̃ lindudel tuldes̃
leidama, mis̃ kõlladel se wesi, se on
nüüd mo hingele Jummala sanna: ja kui
se, kes̃ waimus̃ waesust tulleb, kahhetses̃
temma süddamest, et ta ni kaua pimme=
dusses̃ enne ellanud: ta ütles̃ weel Jum=
mal on üpris̃ wägga mo peäle hallas̃ta=
nud, mis̃ minna teps̃ wäärt ei olle, ma
lahhan ka nüüd Jummalat truiste leni=
da: sedda wisi' käib ka nüüd mo käsi,
otse kui